

Till:

Statsminister Magdalena Andersson

Utrikesminister Ann Linde

Angående statsministerns regeringsförklaring och den feministiska utrikespolitiken

Sveriges feministiska utrikespolitik behövs mer än någonsin. När regeringen år 2014 lanserade Sveriges feministiska utrikespolitik var det ett betydelsefullt och symboliskt starkt ställningstagande som välkomnades av flera andra stater, liksom av oss i civilsamhället. I den regeringsförklaring som presenterades den 30 november 2021 lyste den dock med sin frånvaro. Likaså saknades den i Stefan Löfvens sista regeringsförklaring i september. Vi noterar att dessa två regeringsförklaringar är de första att inte uttala den feministiska utrikespolitiken sedan den infördes. **Vi vill understryka betydelsen av att Sverige fortsatt driver en feministisk utrikespolitik och att detta kommuniceras tydligt, såväl inrikespolitiskt som på den globala arenan.**

Valet att beskriva politiken som feministisk har gett upphov till viktiga diskussioner om makt, resurser och kön. Det har bidragit till att stärka Sveriges agerande för jämställdhet i utrikespolitiken, men även till resultat långt bortom regeringens egen politik. Sedan år 2014 har Kanada, Spanien och Mexiko antagit en liknande politik och Frankrike, Tyskland och Luxemburg står näst på tur. Det är rimligt att anta att Sverige öppnat dörren för denna utveckling.

En feministisk utrikes-, säkerhets- och biståndspolitik är nödvändig. Över hela världen utgör diskriminerande lagstiftning och sociala normer kring kön, maskulinitet, femininitet, ålder och sexualitet ett hinder för människors möjligheter att åtnjuta sina rättigheter. 300 000 kvinnor och flickor dör årligen på grund av graviditet och förlossning. En stor studie av FN-organet UNDP visade att cirka hälften av de intervjuade anser att män utgör bättre politiska ledare än kvinnor. Klimatkrisen, förlusten av biologisk mångfald, och coronapandemin har haft katastrofala effekter på den informella ekonomin, där kvinnor i alla åldrar är överrepresenterade. Det könsrelaterade våldet har ökat kraftigt liksom hbtqi-personers utsatthet och vi ser den första globala ökningen av barnåktenskap på två decennier. Äldre kvinnor är mer våldsutsatta än jämnåriga män och effekterna av klimatförändringarna drabbar kvinnor och flickor som lever i fattigdom hårdast. I den internationella politiken har antifeministiska krafter stärkt sitt globala inflytande. FN:s generalsekreterare har påvisat att en ökning av kvinnofientligt, rasistiskt och homo- och transfobiskt språk i politiska ledares anföranden har bidragit till ökat våld mot kvinnor och hbtqi-personer.

Att lokala organisationer som jobbar för kvinnors och flickors rättigheter spelar en nyckelroll för att främja jämställdhet har bekräftats i forskning. Trots det fortsätter området vara mycket underfinansierat. Det bilaterala biståndet från medlemmar i OECD-DAC till program som har jämställdhet och främjande av kvinnors egenmakt som sitt *huvudsakliga mål* uppgick under 2018–2019 till enbart 5 procent av det totala bilaterala biståndet. Den uteblivna finansieringen märks inte minst i vålds- och konfliktdrabbade länder. Under åren 2017–2018 fick kvinnorättsorganisationer och institutioner endast 0,39 procent av det jämställdhetsfokuserade biståndet till sköra kontexter, trots tydliga internationella åtaganden om att stärka stödet till kvinnors fredsbyggande arbete.

Att definiera politiken som feministisk är ett viktigt ställningstagande, både symboliskt och för att flickors, kvinnors och hbtqi-personers rättigheter ska prioriteras i praktiken. Den feministiska utrikespolitiken är en självklar del av svensk politik och detta måste tydligt kommuniceras - i Sverige såväl som internationellt.

Vi ser fram emot att få denna inriktning bekräftad och välkomnar ett fortsatt samtal kring hur vi tillsammans kan möta de stora globala utmaningarna.

Med vänlig hälsning,

Från följande organisationer i CONCORD Sveriges arbetsgrupp för jämställdhet:

Jennifer Vidmo, generalsekreterare, ActionAid

Erik Lysén, direktor, Act Svenska kyrkan

Louise Lindfors, generalsekreterare, Afrikagrupperna

Catherine Isaksson, generalsekreterare, Centerpartiets internationella stiftelse

Lena Ingelstam, generalsekreterare, Diakonia

Martin Nihlgård, generalsekreterare, Individuell Människohjälp

Malin Nilsson, generalsekreterare, Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet

Mohamed Ibrahim, generalsekreterare, Islamic Relief Sverige

Petra Tötterman Andorff, generalsekreterare, Kvinna till Kvinna

Eliot Wieslander, generalsekreterare, Läkare i Världen

Shahab Ahmadian, ordförande, MÄN

Karin Lexén, generalsekreterare, Naturskyddsföreningen

Niclas Lindgren, direktor, Pingstmissionens utvecklingssamarbete

Mariann Eriksson, generalsekreterare, Plan International Sverige

Prudence Woodford-Berger, ordförande, PRO Global

Ingela Holmertz, generalsekreterare, RFSU

Cecilia Chatterjee-Martinsen, internationell chef, Rädda Barnen

Lotta Sundelin, verksamhetsledare, Svalorna Indien Bangladesh

Caroline Björkdahl, styrelseordförande, Svalorna Latinamerika

Agnes Hellström, ordförande, Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen

Malin Flemström, verkställande direktör, The Hunger Project

Lennart Reinius, tillförordnad generalsekreterare, Union to Union

Anna Nilsson, generalsekreterare, WaterAid

Anna Tibblin, generalsekreterare, We Effect